

Когато се прибрах, Леа ме посрещна с въпроса:

- Какво стана? Много се забави!

- Трябваше да се свърже нашата с тяхната мрежа – обясних аз.

- Че ти какво разбираш от мрежи? - учуди се Леа.

- Почти нищо – отговорих аз, - но внучката на Хронхра разбира.

- Коя е внучката на Хронхра? - попита Леа.

- Дахра – отвърнах аз. - По-младата от двете жени, които дойдоха от Хронда.

- Да – кимна Леа. - Приличат си.

- И ти ли го забеляза? - възкликнах аз.

- Да – потвърди Леа. - Но се чудех каква ли е причината.

- Сега я знаеш – засмях се аз. - Сега ще похапна и ще поровя в тяхната мрежа. Дахра ми инсталира допълненията, които направи, за да могат нашите компютри да сърфират из тяхната мрежа. Качи ми и българо-дохронския и дохронско-българския речник. Ще мога да откривам някои думи.

- Проблемът е, че си нямаш понятие от структурата на езика – поклати глава Леа. - Нямаш представа променят ли се думите, а ако се променят, как се променят, какви отношения изразява всяка промяна на думите. Само от това колко различия съществуват в земните езици, мога да си направя извода, че дохронският няма да прилича на познат език.

- Няма как да знаем, преди да сме го разучили – казах аз. - Ще се опитам да потърся малко информация първо в речника. Предполагам, че в речниковите гнезда има граматически пояснения и лексикални примери.

- Не познаваш писмеността им – Леа ми посочи знаците, които вече се виждаха на моя таблет, след като влязох в мрежата Алахран.

- Ще видя в началото на речника – успокоих я аз. - Там може да са дадени съответствията между тяхната писменост и нашата.

И наистина, когато влязох в речника, веднага открих съответствията. През деня Дахра направи някакво допълнение, за да може да се отваря файлът на речника, защото той беше в напълно непознат формат. Тя разгледа няколко различни формата файлове на моя таблет и ми каза, че ще може да направи файла на речника да се отваря в брауъра. Аз ѝ обясних някои от таговете и тя веднага схвана синтаксиса и си направи някаква програма на своя таблет, с която преобразува файла на речника и го прехвърли на моя таблет.

След като имах под ръка дохронски речник, реших да се заема с търсене на повече информация за Хронхра. Влязох в мрежата Алахран и в търсачката въведох името на Хронхра. Бяха открити безброй попадения. Явно тя беше много известна или името ѝ имаше и някакво значение като дума. Потърсих такава дума в речника и открих, че наистина съществува. Значенията ѝ бяха няколко, но първото беше „варварин, пришълец“, второто беше по-общо „чужденец“, третото „извънземен“, а имаше и още няколко значения: „другоземец“, „преселник“, „прелетна птица“, „емигрант“ и няколко други. Затова, трябваше да потърся по-конкретно. Малкото ѝ име, за което тя твърдеше, че никога не го използват при общуване с нея, беше Онма и аз реших да го използвам. Написах и него пред Хронхра и пузнах търсенето. И сега получих огромно количество попадения. Това стана, понеже не знаех как да

търся конкретно съчетание от думи, както в нашите търсачки с кавички. Все пак, това търсене беше много по-прецизно от предишното, тъй като още при първите попадения видях снимки на Хронхра. В редовете с резултатите от търсенето обаче видях, че двете имена винаги се разделят с различни знаци. Потърсих няколко от тях и разбрах, че това са знаци за различни гласни. Името ѝ имаше горе-долу следните варианти: Онма-е Хронхра, Онма-а Хронхра, Онма-о Хронхра, Онма-он Хронхра, Онма-ен Хронхра, Онма-у Хронхра, Онма-ун Хронхра.

Казах на Леа за откритието си и тя предположи, че това са различни форми, нещо като падежи или други отношения.

- Добре – контрирах аз, - а защо Хронхра никога не се променя?

- Има редица причини – отвърна Леа. - Може би защото е фамилно име, или защото се възприема като име, а понеже е от позната дума, не се променя, за да не се смеси с тази дума. А може и да не е така. Променливата част може да не се отнася към малкото име, а към фамилното. При тях промените на думите може да стават чрез представки, а не чрез окончания, както е в славянските езици.

- Окей – съгласих се аз. - Ще потърся Хронхра с тези представки.

Пуснах търсене първо на е-Хронхра. Попаденията нямаха брой. Още в първите редове на резултатите видях, че Онма липсва.

- Да – казах аз. - Но и това не е доказателство, защото не знам предхождащите думи какво значат.

- Ами провери една-две – подкани ме Леа.

Копирах думата от първия ред и я потърсих в

речника. Значението ѝ беше „жена“, „дама“, „госпожица“, „госпожа“, „съпруга“. Изговаряше се „енхрун“. Проверих думата пред нея. Беше „Хронда“, името на града. Пред Хронда имаше гласна „о“, а пред нея беше първата дума в изречението. Тя звучеше като „духрен“. Потърсих я в речника и разбрах, че означава „предния ден“, „предишния ден“, „вчера“. Първата част от това изречение беше „Духрен о-Хронда енхрун е-Хронхра“. Думата след Хронхра обаче ме затрудни. Тя звучеше като „едахран“. Отначало пробвах да търся само „дахран“, като предположих, че „е“ е някаква представка. Нямаше такава дума в речника. После потърсих цялата дума. И нея не успях да намеря.

- Тази дума я няма – казах на Леа.

- Може да е глагол в някакво време, най-вероятно в минало – предположи Леа.

- Ако е така, защо няма „дахран“? - попитах аз. - Ако приемем, че „е“ е представката...

- Едва ли е толкова просто – каза Леа. - Има вариант да има и представка, и наставка, както в гръцки, например.

- Добре, ще търся само „дахр“ - предложих аз и потърсих само тази сричка в речника.

Имаше множество попадения в средата на думи, но един глагол наистина започваше с „дахр“ - „дахрунде“, който означаваше „отивам“, „тръгвам“, „заминавам“, „напускам“. Явно, това беше инфинитив, защото след него бяха дадени множество форми. Разбрах, че „едахран“ е в минало време, трето лице женски род, според обяснението в речника.

- „Духрен о-Хронда енхрун е-Хронхра едахран“ - прочетох аз.

- Откога започна да говориш дохронски? - засмя се Леа.

- „Вчера Хронда госпожа Хронхра напусна“ - преведох буквално аз. - Вчера госпожа Хронхра напусна Хронда. Значи о-Хронда може да е нещо като винителен падеж.

- Да – съгласи се Леа. - Само че не знам защо е в минало време. И защо пише вчера, след като това се случи днес.

- Какво искаш да кажеш? - не разбрах аз. - Сигурно това е утрешният вестник.

- Във Хронда вестници от някогашен тип едва ли има – поклати глава Леа. - По-скоро е стара новина. Я влез да видим нещо.

Отворих страницата на тази „стара новина“ и останах с отворени уста: госпожа Хронхра стоеше пред онази сграда, където беше невидимата врата, но ние не се виждахме там. Господин Нора беше плътно до нея, без униформа, а от другата ѝ страна беше Дахра. Дрехите им бяха различни от тези, с които дойдоха във Варна тази сутрин. Разгледах снимката по-подробно и разпознах останалите придружители на Хронхра. Пуснах клипа и видях как те един след друг изчезват в невидимата врата. Със себе си носеха доста багаж, за разлика от тази сутрин, когато имаха само по една лека чанта едnodневка, подобна на тази на Леа.

- Трябва да разберем кога се е случило това – каза Леа.

- Не познаваме календара им – вдигнах рамене аз.

- Добре, виж тук – посочи Леа горния ляв ъгъл на страницата. - Това съчетание е особено. Има ли в този речник цифрите?

- Не видях – поклатих глава. - Очаквах да ги открия, но не попаднах на такава информация.

- Добре – каза Леа. - Нали можеш да търсиш и български думи. Потърси числата.

Захванах се да търся числата и успях да намеря думите за тях. Знаци за цифри обаче срещу думите за числа нямаше.

- Потърси някоя дроб, например – предложи Леа. - Две трети, три четвърти...

Същият успех или по-точно неуспех. Цифри нямаше.

- Потърси имената на месеците. - направи още едно предложение Леа. - При тях може да има друго разделение на годината, но пробвай.

Потърсих „юни“ и срещу него имаше израз от няколко думи, като първият знак ми беше по-непознат от останалите. Копирах го и го потърсих в речника. Открих го срещу обясненията на думите „събота“ и „отличен“.

- Открих шестицата! - радостно извиках аз.

- А останалите? - попита Леа.

- Ей сега – потрих ръце аз и се захванах да търся останалите месеци.

В един файл си копирах знаците за цифри. Когато стигнах до единайсет и дванайсет срещу месеците ноември и декември, забелязах, че също бяха с един знак. Значи бройната им система не беше десетична! Но няхаме повече месеци, за да проверя, дали следващият е с една цифра или с две.

- Потърси „фатален“ - предложи Леа.

- Защо – учудих се аз.

- Там може да има съчетание „фатално число“ - поясни Леа.

- При тях едва ли 13 е фатално число – не се съгласих аз.

- Все пак, потърси – подкани ме Леа.

Когато открих думата, наистина като пример по-долу в гнездото беше изразът „фатално число“. В обяснението му сред останалите думи имаше и две цифри една до друга: 12 и някаква непозната.

- Системата им е дванайсетична! - възкликнах аз.

- По-точно тринайсетична – уточни Леа. - Потърси думата „нула“ в речника.

Когато попаднах на думата „нула“ в речника, след обяснението на дохронски стоеше и непознатата цифра.

- За тринайсетична система не бях чувал – казах аз.

- Обаче тя и в нашия свят не е неизвестна – започна да обяснява Леа. - Теоретично могат да съществуват множество бройни системи.

- Ти беше ли чувала за такава бройна система? - попитах аз.

- Превеждала съм задачи по програмиране, в които се споменаваше и тринайсетична бройна система – отговори Леа.

- Окей – казах аз. - Значи, в онова измерение не са фаталисти.

- Няма как да знаем – поклати глава Леа. - Може да нямам фатално число, а нещо друго. Например, да ти мине нещо път, да се върнеш при излизане за някъде или нещо подобно.

- Ще питам утре Хронхра – заявих аз. - Но датата така и така не мога да я разбера.

- Потърси цялото изречение – предложи Леа.

- Може да е една и съща новина – поколебах се аз, - но на различни места.

- Опитай – подкани ме Леа.

Потърсих цялото изречение „Духрен о-Хронда енхрун е-Хронхра едахран“. Отново имаше множество попадения, но първите пет-шест резултата включваха цялото изречение!

- Провери последния резултат – посочи Леа. - Предполагам, че той е най-старият.

Отворих страницата и се изненадах – госпожа Хронхра беше значително по-млада! Пак беше застанала на онова място, придружаваше я младият Нора, а пред нея стоеше млада жена, която държеше за ръка две-три годишно момиченце.

- Дахра е на две-три години! - извиках аз.

- Това тя ли е? - Леа се вгледа внимателно.

Пуснах клипа и камерата се приближи към Хронхра. Момиченцето ѝ беше одрало кожата! То се въртеше на всички страни и затова успях да разгледам лицето му. Майката, вероятно дъщерята на Хронхра, виждах само в гръб.

И в този клип Хронхра премина през невидимата врата, придружена от господин Нора и още десетина души.

- Явно постоянно правят експедиции през невидимата врата – каза Леа. - Защо тогава ти каза, че повече от петдесет години не се е връщала във Варна?

- Освен ако отиват в друго измерение, а не в нашето – предположих аз.

- Има и такава възможност – съгласи се Леа, но после поклати глава. - Въпреки това, малко вероятно е. Явно, крие нещо.

- Утре смятам да разбера – отсякох аз.

- Как? - попита Леа.

- Директно ще ѝ поставя въпроса – обясних аз.

- Ако не е искала да ти каже преди, утре едва ли ще ти каже – усъмни се Леа.

- Ще видим – не се отказах аз. - Да не ми се прави на много хитра.

- Може би не е искала да ти каже от сериозни съображения – предположи Леа. - Може и да е държавна тайна.

- Нали ти казах, ще видим – упорствах аз.

- По-добре да не се занимаваш с нея – каза Леа. - Дай да направим оня превод, че утре ще трябва да го предаваме.

- Леле! Щях да забравя! - плеснах се по челото.

- Нищо – успокой ме Леа. - Оказа се, че не е много труден. Пуснах го на бачо Преводачо.

- Ами давай да го сверяваме – казах аз.

Леа отвори файла на своя таблет и ме помоли да й чета текста на български. Започнахме да сверяваме текста с получения от Гугъл преводача. Имаше много смешни места, измислици и пропуски, но в общи линии се справихме за няколко часа.

Беше минало полунощ и се пригответихме да си лягаме.

Изведнъж домофонът иззвъня.

- Кой ли е направил глава и не може да уцели бутона си? - извика Леа от банята.

- Ще проверя – казах аз.

Вдигнах слушалката и по български маниер извиках:

- Кой!

- Аз съм... господин Нора...

Натиснах бутона, отключих входната врата на апартамента и изскочих в коридора.

Разперих ръце, което значеше: „Какво става?“
Господин Нора бързо се изкачи по стълбите и
влезе.

Затворих вратата след него и го погледнах: беше
блед като мъртвец!

- Какво става, по дяволите! - възкликнах аз.

- Госпожа Хронхра и Дахра са изчезнали! -
задъхано изговори господин Нора.

- Изчезнали, как така – изчезнали? - не можех да
схвана.

- Охранявахме около сградата... трима души –
започна да разказва Нора. - Бяхме трима. Изведнъж
джобният ми телефон сигнализира опасност. Погледнах –
сигналите на госпожа Хронхра и на Дахра ги нямаше!